

Eight sunny days

Wat vooraf ging

Na een bloederige strijd hadden de legeraanvoerders van Gondor en Rohan samen de duistere vorst Sauron en zijn leger van orks en oostelijke geallieerden verslagen.

Théoden, de koning van Rohan, was gesneuveld in de strijd en had voor zijn overlijden de fakkel doorgegeven aan zijn neef Eomer.

Aragorn was de laatste nazaat van de oude lijn der koningen van Gondor. Hij had de leiding van de Westelijke legers op zich genomen en ook hij zou binnenkort het koningschap aanvaarden. Terwijl het overwinnende leger tijdelijk in een tentenkamp aan de oostelijke grens van het land verbleef, maakte de hoofdstad van Gondor zich klaar voor een langverwachte kroning.

Eowyn

Faramir, steward van Gondor, haastte zich door de straten naar de lager gelegen delen van Minas Tirith. Naarmate hij verder daalde, waren de huizen meer beschadigd en de straten meer bezaaid met puin. Hier en daar gooiden bewoners de brokstukken op hopen, waarna ze in manden met paard en kar werden afgevoerd. In de straten waar het puin al geruimd was, werden de eerste herstelwerkzaamheden uitgevoerd. Het waren slechts voorlopige herstellingen, bedoeld om de koude, de regen en het zonlicht buiten te sluiten. En zonlicht was er deze dagen in overvloed. Nu de vijand was overwonnen leek het of niet alleen zijn fysieke aanwezigheid, maar ook zijn schaduw was verdwenen.

Na de lange, bloederige winter scheen de lentezon feller en warmer dan ooit. Zelfs op deze vroege ochtend lokte ze de bewoners van Minas Tirith naar buiten. Ondanks dat hij af en toe werd aangesproken, zette Faramir er stevig de pas in. Hij had zonet een bericht gekregen en hij was ongeduldig om het te delen met de vrouw met wie hij hoopte te trouwen.

Ondanks haar vlotte herstel verbleef Vrouwe Eowyn nog steeds in de Huizen van Genezing. Faramir vond haar in de ommuurde tuin waar ze zoals vaak stond uit te kijken op de velden van de Pelennor aan de voet van de stad. Hij ging naast haar staan en nam haar hand.

‘Ik heb goed nieuws’, zei hij. ‘Aragorns kroning zal plaatsvinden op de eerste dag van mei.’

Eowyn keek haar geliefde aan. ‘Vergeef me,’ zei ze, ‘maar sinds ik hier gewond ben binnengebracht, ben ik de tel van de dagen kwijtgeraakt. Welke dag is het vandaag?’

‘Tien april’, zei Faramir.

‘En blijven de strijdkrachten al die tijd in Itilien’, vroeg ze, zich naar het oosten richtend.

‘Ik denk het’, zei Faramir. ‘Ik verwacht ze pas terug tegen de kroning.’ Hij keek Eowyn aan. ‘Ze nemen de tijd om te rouwen over hun verliezen en hun helden te eren. En jij ben één van hen. Heb je nu spijt dat je je niet bij hen hebt gevoegd, toen je broer erom vroeg?’

Eowyn schudde haar hoofd. 'Het is alleen spijtig dat ik hier zo weinig om handen heb. Ik wou dat ik kon meehelpen aan het opruimen en herstellen van de stad, of dat ik mijn eigen volk kon bijstaan, want ook zij hebben veel verlies geleden.'

'Er is zoveel werk dat nog moet gebeuren dat er voldoende zal overblijven voor na je herstel', zei Faramir.

'Ik ben al hersteld', zei Eowyn beslist. 'Zijn er dan geen taken die ik kan vervullen?'

'Ik verwacht al snel mijn nichtje Lothiriel en haar moeder', zei Faramir. 'Misschien kunnen jullie samen taken opnemen.'

'Je nichtje?', zei ze. 'Wat moet ik met een kind?' Ze zuchtte. 'Maar ach, alles is beter dan dit wachten en nietsdoen.' Ze keek Faramir aan. 'Ik ben zo vrij geweest Vrouwe Vera uit te nodigen, de weduwe van een van koning Théodens ridders. Ze is sinds het overlijden van haar echtgenoot mijn gezelschapsdame.'

Faramir glimlachte zuinig. 'We zijn in Minas Tirith niet gewend aan zoveel adellijke dames. Ik hoop dat onze stad, nu ze zo beschadigd is, aan hun verwachtingen voldoet.'

Lothiriel

Vanop het dak van de citadel keek Lothiriel naar de baai waar het een komen en gaan was van sloepen tussen de haven en het schip dat haar en haar moeder naar de hoofdstad van Gondor zou brengen. Afgezien van de sloepen was het rustig in de baai, heel anders dan enkele weken geleden toen er op een ochtend een vijandelijke vloot was verschenen. Met een zucht draaide ze zich om en zag net hoe Azra, de badmeesteres, het plein overstak in de richting van de haven. Lothiriel rende de trap af en liep haar achterna, kriskras door de straten van de stad, over de schoongepoetste mozaïeken voor het badhuis en langs de bakker die sinds een week terug brood bakte. Het verbaasde haar nog steeds hoe snel de inwoners van Dol Amroth het gewone leven weer oppikten. Zelf vond ze het allesbehalve vanzelfsprekend. Want ook al hadden ze de vijand overwonnen, hun verliezen waren groot. En diep vanbinnen was Lothiriel ervan overtuigd dat een meer ervaren leider betere beslissingen had genomen die tot minder slachtoffers hadden geleid.

In de haven vond ze haar broer Elphir die in opdracht van hun vader graan, wijn, citroenen, sinaasappels, gedroogde vruchten en noten naar het grote schip liet brengen. Ook tenten, dekens en kookgerei werden aan boord gebracht. Sinds hij was terug gekeerd van het slagveld had hij het bevel van hun stad weer opgenomen. Lothiriel was er niet rouwig om.

Heer Salvi, Lothiriels harpleraar, kwam de haven ingelopen, gevolgd door zijn zonen. Met stijgende verbazing hielp Lothiriel hen harpen, trommels en vedels in een sloep laden.

'Ben je zeker dat we de oorlog hebben gewonnen', vroeg ze aan haar broer. 'Vader haalt de hele stad leeg. Het lijkt wel of hij de vijand alsnog probeert om te kopen.'

Elphir glimlachte. 'Jij bent niet de enige die een zwaar gevecht heeft geleverd', zei hij. 'Ook de mannen aan het front hebben recht op rust en ontspanning ... en op wat welverdiende feestvreugde.' Hij sloeg zijn arm rond haar schouder. 'Wees niet zo bezorgd en probeer te genieten', zei hij. 'Misschien vind je in Minas Tirith wel een knappe vrijgezel die je hart weet te bekoren.'

'Ik hoop van niet.' Lothiriel keek haar broer verontwaardigd aan. 'Vader heeft me beloofd dat, als ik Dol Amroth succesvol wist te verdedigen, hij de keuze van een echtgenoot aan mij zou

overlaten', zei ze. 'Wat hij niet weet is dat ik helemaal niet van plan ben om te trouwen.' Elphir fronste. 'Ik heb geen zin om me te onderwerpen aan de wensen en nukken van een man,' zei ze vol afkeer, 'of om kind na kind te baren.' Ze schudde haar hoofd. 'Ik begin net als Erchirion een sinaasappelplantage en ik leef volgens het ritme van de seizoenen.' Ze glimlachte bij de gedachte.

Elphirs frons werd alleen maar dieper. 'Je bent de dochter van een prins, Lothiriel. Je mag dromen wat je wilt, maar uiteindelijk heb je een rol te vervullen.'

Lothiriel stak haar tong uit. 'Dan word ik badmeesteres', zei ze. 'Er is geen nobeler beroep in Dol Amroth dan dat van badmeesteres.' Met een laatste boze blik op haar broer liep ze naar Azra die manden met gedroogd zeewier aansleurde.

'Moet dit ook mee', vroeg Lothiriel verbaasd terwijl ze een handje toestak.

'Orders van je vader', zei Azra. Ze veegde het zweet van haar voorhoofd. 'Hij wilt zijn soldaten verwennen met zeewierbaden en voetmassages.'

'Toch niet al zijn soldaten?', zei Lothiriel met een blik vol ongeloof.

'Ik mag hopen van niet', zei Azra. 'In dat geval zal ik je hulp hard nodig hebben. Tenminste als je arm dat toelaat. Hoe gaat het met je wonde?'

Lothiriel keek naar de mitella rond haar elleboog en haalde haar schouders op. 'Goed, denk ik. De pijn is weg, het moet alleen nog verder genezen.'

'Goed', zei Azra. 'Dan kan je me helpen een wastobbe tot in de haven te rollen.'

Vera

Vera bekeek de lijst die Eowyn haar had toegestuurd en checkte of alles in de reiskoffer zat. Jurken, hemden, kousen en een mantel, alles fris gewassen en netjes opgeplooid. Ze mikte er nog een extra paar schoenen bij en een linnen zak met toiletartikelen. Toen sloot ze Eowyns koffer en ging er bovenop zitten wachten.

Ze bekeek haar handen die gevouwen op haar schoot lagen en fronste. De verse aarde op Herudors graf was op korte tijd al behoorlijk overgroeid met onkruid. En na het wieden had ze, ondanks het harde schrobben, haar vingernagels nog niet schoon gekregen.

Ze zou meer verdriet moeten voelen over zijn overlijden, dacht Vera. Maar ze voelde vooral dankbaarheid. Ze was de oude man dankbaar dat hij haar en haar broer na het overlijden van hun vader in huis had genomen. Ze was hem dankbaar dat hij haar broer had voorzien van een paard en een goede uitrusting en dat hij de koninklijke familie had aangesproken om zijn militaire carrière van grond te krijgen. Ze was hem minder dankbaar dat hij ervan uitging dat haar aanwezigheid in zijn bed een vanzelfsprekend gevolg was. Al had hij het uiteindelijk netjes geregeld door met haar te huwen ...

Ze schudde haar hoofd en liet de herinnering los. Haar huwelijk lag achter haar, de oorlog was gewonnen en vrouwe Eowyn had haar uitgenodigd in Minas Tirith. Minas Tirith! Er werd gezegd dat de hoofdstad van Gondor de mooiste was van heel midden-Aarde. Vera glimlachte en zette spontaan een lied in. Toen er even later op de deur werd geklopt en men haar en de bagage de kar op hielp, zong ze nog steeds.

Lothiriel

Al bij het aanmeren van het schip in de haven van Minas Tirith, werd duidelijk dat de oorlog hier veel schade had berokkend. Het havengebouw lag in puin en de weg achter de restanten van het havengebouw was ooit een schaduwrijke laan geweest, met fruitbomen omgeven. Nu was het een kaal pad in een dorre vlakte vol putten, met langs weerskanten vers opgehoopte heuvels. Grafheuvels, vermoedde Lothiriel. Het geschreeuw van de meeuwen ging gepaard met een heftig gezoem van insecten die in grote aantallen rond een hoop vlees zwermden die een eindje verderop lag te rotten. De doordringende, weeë geur van het kadaver deed Lothiriel kokhalzen. Aan de grootte van de uitstekende ribben te zien, moest het een gigantisch beest zijn geweest. Lothiriel, haar moeder en Azra stonden er stil naar te kijken.

‘Een mûmakil’, zei een van de havenwerkers terwijl hij hun bagage opstapelde. ‘Ze zijn te groot om te begraven, dus laten we hen weggroten.’

‘Hoe versla je zo’n kolossaal beest’, zei Biljana, Lothiriels moeder, ontdaan.

‘Met veel geluk en de hulp van de Rohirrim’, zei de man.

De vrouwen keken hem vragend aan. ‘De paardenmeesters uit Rohan’, zei hij. ‘Nooit was het geluid van hoorns zo welgekomen als dat van de Rohirrim op de ochtend van de grote slag.’

Lothiriel beseftte dat de aanval op Dol Amroth niets vergeleken was bij de storm die de vijand hier had veroorzaakt.

‘Mijn arme Imrahil, mijn arme zonen’, zei Biljana. ‘Wat een bloedstollende veldslag moet hier zijn uitgevochten.’

Ondertussen was hun bagage op een kar geladen en ze stonden net klaar om te vertrekken toen een stofwolk hun richting uitkwam. Twee ruiters naderden de haven met grote snelheid en even later begroette hun neef Faramir hen met een brede glimlach.

‘Welkom, welkom!’, zei hij. ‘Ik ben werkelijk blij jullie te zien. Al vrees ik dat jullie verblijf deze keer mogelijk wat minder comfortabel zal zijn.’ Toen keek hij met een verbaasde blik naar zijn nicht. ‘Lothiriel?’, zei hij. Ze knikte.

‘Dus dit is je nicht Lothiriel?’, zei de dame die hij had meegebracht. Ze was jong en mooi en zat schrijlings op een voskleurig paard waarvan de manen pasten bij de kleur van haar haren. ‘Ik kreeg de indruk dat je nicht slechts een kind was.’

‘Ik was nauwelijks meer dan een kind toen mijn neef me de laatste keer zag’, lachte Lothiriel.

‘Misschien is hij vergeten dat kleine meisjes groot worden.’

Faramir lachte. ‘Vergeef me’, zei hij. ‘Vrouw Eowyn is de zuster van koning Eomer uit Rohan. Ze is gewond geraakt in de strijd en verblijft in de Huizen van Genezing.’

‘Gewond?’, zei Biljana verrast. ‘Lief kind, vertel me niet dat je deelnam aan de gruwelijkheden die zich hier hebben afgespeeld.’

‘Moeder,’ zei Lothiriel verontwaardigd, ‘ben je vergeten dat ook wij het zwaard hebben opgenomen om onze vijand te verslaan? In een oorlog als deze blijft alleen een dwaas onbewogen toezien.’ Ze wendde zich tot Eowyn. ‘Ik begrijp dat we veel te danken hebben aan de ruiters van Rohan en ik hoor graag hoe een dame zo ver van huis in een strijd belandt.’

Eowyn glimlachte. ‘De verhalen zullen nog even moeten wachten’, zei ze. ‘Later we er eerst voor zorgen dat jullie veilig de stad in komen. De putten en grachten zijn verraderlijk.’

‘Ik vraag me af of er iets speelt tussen onze neef en deze schone dame’, zei Biljana terwijl ze, gezeten op de kar, de twee ruiters achterna reden.

‘Hij zou dom zijn, moest hij haar niet het hof maken’, zei Lothiriel terwijl ze hen bestudeerde. ‘Ze is prachtig.’ Op dat ogenblik grepen de twee ruiters elkaars hand en de vrouwen op de kar lachten elkaar goedkeurend toe.

Vera

Vera zat te dommelen op de kar. Ze waren al meer dan een week onderweg en ze had genoeg van het reizen. Sinds ze Edoras, de woonplaats van de koningen van Rohan, achter zich hadden gelaten, had ze veel ellende gezien. Uitgebrande boerderijen, verwoeste dorpen, vee en paarden lagen afgeslacht in de weiden. Hier en daar was de heropbouw echter al begonnen en in de Oost-Fold waren de velden al ingezaaid en hadden de paardenherders hun uitgedunde kuddes al terug naar de steppen van Oost-Emnet gebracht.

Ondertussen hadden ze Rohan alweer enkele dagen achter zich gelaten en hoe meer ze de hoofdstad van Gondor naderden, hoe meer het terrein was stuk gereden door de ruiters van Rohan die hier weken geleden waren langsgereden.

Kort voor zonsondergang reden ze eindelijk de velden van de Pelennor op, aan de voet van de mooie, witte stad. Hoewel, mooi? Zelfs vanop mijlen afstand was het Vera duidelijk dat de oorlog veel had vernietigd en dat er hier nog werk moest worden verzet alvorens men aan het zaaien kon beginnen. De kuilen en gangen die de orks over de velden heen hadden gegraven, moesten worden gedempt, kadavers van gesneuvelde paarden moesten worden begraven en restanten van oorlogstuig verwijderd. Desondanks moest ze toegeven dat, zelfs in deze gehavende toestand, de hoofdstad van Gondor ontzagwekkend was. Ze blonk als een bleek kunstwerk in de ondergaande zon. Terwijl de zon verder achter de bergen verdween ratelde Vera op de kar de gehavende stadspoort door.

Erchirion

Op vijftien april, precies een maand na de grote veldslag op de Pelennor en twintig dagen na de definitieve overwinning aan de Morannon, zat Erchirion voor zijn tent in het kamp van Cormallen een brief te lezen. Hij was hem bezorgd door de lijfwacht van zijn vader, die hem op zijn beurt had ontvangen van de kapitein van het bevoorradingsschip dat wekelijks over en weer voer tussen de hoofdstad en het legerkamp. De brief was de dag voordien geschreven door Erchirions zuster en bevatte naast een verslag van de verdediging van Dol Amroth ook enkele nieuwtjes over de situatie in Minas Tirith. Na het lezen van de brief zocht Erchirion zijn vader, Prins Imrahil, op om hem te consulteren over één nieuwtje in het bijzonder. Hij trof hem halfweg tussen hun beider tenten, aangezien de prins een soortgelijke brief had ontvangen van zijn echtgenote en zijn zoon wilde spreken over, toevallig of niet, datzelfde nieuwtje.

‘Denk je dat hij op de hoogte is?’, vroeg zijn vader.

‘Ik betwijfel het’, zei Erchirion. ‘Maar het is niet aan ons om het hem te vertellen.’

Zijn vader schudde het hoofd. ‘Nee, hij moet het van haar zelf horen.’ Hij trok een bedenkelijk gezicht. ‘En ik vermoed dat ze het hem pas zal vertellen na de kroning.’

Erchirion fronste zijn hoofd en tuitte zijn lippen. 'Ik zou het hem kunnen suggereren', zei hij uiteindelijk. 'Langs mijn neus weg. Tijdens een vriendschappelijk gesprek.'

Zijn vader dacht na. 'Meer kunnen we niet doen', zei hij. 'Maar het moet bij een suggestie blijven, niet meer dan dat. Nodig hem vanavond uit voor een beker wijn bij het vuur.'

En zo kwam het dat op de avond van vijftien april Erchirion en zijn vriend Eomer een gezellig gesprek voerden bij een kampvuur.

Falco

Een eindje verder zat Falco voor het koninklijk paviljoen op een blok hout. Koning Eomer was al een tijdje weg en hoewel hij op zijn post behoorde te blijven, viel er weinig te bewaken. Af en toe dommelde hij in en droomde hij over de prachtige glimlach van zijn geliefde, en dacht hij aan de lippen en de handen die hem nu al weken in vuur en vlam zetten.

'Is hij al weg?', klonk plots een stem vlak bij zijn oor. 'Ben je alleen?'

Geschrokken draaide Falco zich om. 'Man, jij bent zo stil dat je me de keel had kunnen oversnijden voor ik iets in de gaten had.'

'Dat is niet wat ik in gedachten had', zei zijn vriend lachend. Falco greep zijn gezicht tussen zijn handen en kustte de lippen waar hij zonet over had gedroomd.

'koning Eomer is weg', zei hij toen ze elkaar eindelijk los lieten.

Zijn vriend grijnsde. 'En hij zal nog wel even wegblijven. Ik heb Erchirions wijn aangelengd met brandewijn.'

Falco lachte. 'Je bent mijn held!' Hij greep zijn vriend bij de hand. 'Ooit al de liefde bedreven in een koninklijk bed?' Zijn vriend trok grote ogen. 'Kom', zei Falco en hij trok hem de tent in.

Erchirion

'Ik kreeg vandaag bericht dat mijn zusje is aangekomen in Minas Tirith', zei Erchirion terwijl hij twee bekers vulde met de wijn die zijn vader had laten brengen. 'En ook al is ze soms een lastpak, ik kan niet wachten om haar terug te zien.'

'Ik begrijp wat je bedoelt', zei Eomer. 'Zusters zijn zowel een vloek als een zegen.' De twee mannen toostten en namen een slok.

'Lief en zacht als een kitten, maar met scherpe nageltjes', lachte Erchirion. 'Heb je trouwens nog iets van Eowyn vernomen?'

Eomer schudde bezorgd zijn hoofd. 'Ik hoop dat ze vrienden maakt in de stad. Of dat ze haar vriendin Vera uit Edoras laat komen.'

'Als de vrouwen van Rohan allemaal zo mooi zijn als je zuster, hoop ik dat ze al haar vriendinnen laat komen', lachte Erchirion. 'Nu de oorlog voorbij is, heb ik eindelijk tijd om op zoek te gaan naar een vrouw.'

'Waarom zou je dat doen?', zei Eomer verbluft. 'Een vrouw geeft een hoop gedoe,' hij dronk zijn beker leeg, 'en extra verantwoordelijkheden. En daarvan heb ik er al genoeg.' Hij duwde zijn beker in Erchirions richting zodat hij kon worden bijgevuld.

‘In Dol Amroth wordt gezegd dat een goede vrouw juist rust brengt in huis.’ Erchirion vulde de bekers bij. ‘Dat is zeker het geval bij mijn ouders. Mijn moeder is een rots in de branding. Een stille kracht, zowel voor mijn vader als voor ons.’ Hij keek zijn vriend aan. ‘Ik zal blij zijn als ik ooit een vrouw vind zoals zij ... of zoals mijn zusje. De man die haar trouwt mag zijn handen kussen.’

Eomer knikte. ‘De man die Eowyn wilt trouwen zal zichzelf moeten bewijzen. Mijn hart brak toen ik haar vond op het slagveld. Ik dacht dat ze dood was. Het enige dat ik op dat ogenblik wenste, was net als zij te sterven in de strijd.’ Hij fronste bij de herinnering en nam een flinke slok. ‘Ik wist dat ze ervan droomde Aragorn te volgen in de strijd.’ Hij staarde even voor zich uit. ‘Maar ik had nooit verwacht dat ze tegen mijn advies en de wens van de koning zou ingaan.’

‘Zusjes zijn eigenzinnig’, knikte Erchirion.

Eomer schudde meewarig zijn hoofd. ‘Ik probeer haar al mijn hele leven te beschermen ...’ Hij dronk zijn beker leeg en duwde hem weer in Erchirions handen. ‘Dit,’ zei hij, ‘is goede wijn.’

Erchirion snoof aan de karaf. ‘Volgens mij is hij sterker dan anders.’ Hij goot de bekers weer vol.

‘Eowyn is dapper en sterk’, zei Erchirion na een tijdje. Hij dacht aan zijn eigen zus. ‘Misschien willen we onze zussen teveel beschermen en zijn ze sterker dan we denken ... Misschien zijn ze zelfs sterker dan we zouden willen.’ Hij kneep zijn ogen tot spleetjes terwijl hij hierover nadacht.

‘We beschermen hen niet omdat ze zwak zijn, maar omdat ze belangrijk voor ons zijn’, zei Eomer.

‘En omdat wij ons dan sterk voelen ... en nuttig’, zei Erchirion met een stem die onverwacht oversloeg. ‘Misschien zijn ze, samen met onze moeders, wel de belangrijkste reden waarom we ten oorlog trekken.’

Hij keek in de bijna lege karaf. ‘Deze wijn is echt sterker dan gewoonlijk.’ Hij probeerde de resterende wijn zonder morsen over beide bekers te verdelen. De twee mannen staarden een tijdje zwijgend voor zich uit en Erchirion herinnerde zich plots weer het doel van dit gesprek. ‘Ach, wat maakt het uit, uiteindelijk zullen we hen toch moeten loslaten’, zei hij.

Eomer dronk van zijn beker en keek hem vervolgens met een lodderoog aan. ‘Als we ze moeten loslaten, wat valt er voor ons dan nog te doen nadat ze het huis hebben verlaten?’

Erchirion dacht na. ‘Trouwen’, zei hij. ‘En zusjes maken voor onze zonen.’ Hij grijnsde.

‘Je bent echt vastbesloten om een vrouw te nemen’, zei Eomer, terug grijnzend.

Erchirion knikte. ‘En ik raad je aan hetzelfde te doen. Je hebt een vrouw nodig die je steunt en die je huishouden ... huishouden regelt wanneer Eowyn ...,’ hij herpakte zich, ‘vroeg of laat besluit je huis te verlaten.’

‘Ik hoop dat ze nog een hele tijd bij me blijft. Trouwens, ik vind nooit een vrouw die aan haar kan tippen’, zei Eomer terwijl hij zijn ogen, die plots erg zwaar leken, overdreven opensperde.

‘Dat is een plobreem ... probleem’, knikte Erchirion.

Hier dacht Eomer lang over na. ‘Onze zussen hebben ons verwend’, zei hij uiteindelijk. ‘Ze hebben ons verknoeid voor het leven.’

Erchirion stak zijn vinger op. ‘Er is maar één oplossing. Ik trouw met jouw zus en jij met de mijne.’

Eomer keek hem nadenkend aan. ‘Afgesproken’, zei hij.

‘Dan hoop ik dat je niet gehaast bent’, zei Erchirion terwijl hij verbaasd toekeek hoe zijn vriend langzaam van zijn kruk gleet. Hij wees met zijn duim en wijsvinger. ‘Want mijn zusje is nog klein.’

Eomer was ondertussen volledig op de grond gezakt. ‘Tijd zat’, zei hij terwijl hij met zijn hand sloeg alsof hij een vlieg wilde weggagen.

Erchirion keek naar zijn slapende vriend met het gevoel dat het gesprek niet helemaal verlopen was volgens plan. Toen haalde hij zijn schouders op, liet zich naast zijn vriend vallen en sloot ook hij zijn ogen.

Vera

‘Volgens mij moeten we het breed uitgooien’, zei Lothiriel.

Eowyn tuitte haar lippen. ‘Ik denk dat we in rijtjes moeten zaaien en de zaden moeten bedekken met een laagje grond.’

Vera gooide een handje zaad omhoog en probeerde er met de rug van haar hand zoveel mogelijk weer van op te vangen. Sinds ze een week geleden was aangekomen hadden ze al veel werk verzet. Vanwege het mooie weer hadden ze voornamelijk buiten gewerkt, op de velden van de Pelennor, waar de boeren met het voortschrijden van de lente handen tekort kwamen. Het was al te laat in het jaar om nog zomertarwe te zaaien, maar het weer was ideaal voor het zaaien van gerst.

Lothiriel kneep haar ogen tot spleetjes en keek Eowyn vorsend aan. ‘Jouw methode lijkt me veel werk.’

‘Jouw methode lijkt me een maat voor niets’, zei Eowyn. ‘Zodra we het zaad hebben uitgestrooid, zijn de vogels ermee weg.’

Lothiriels blik dwaalde naar de kraaien die vanop een uitgebrande schuur geduldig toekeken. Ze zuchtte. ‘Goed, we doen het op jouw manier.’

Eowyn knikte, nam de schoffels, gaf er een aan Lothiriel en een zak met zaden aan Vera. ‘Ik trek een regel, Vera gooit er op regelmatige afstand een zaadje in en Lothiriel, jij volgt ons en gooit de regel weer dicht. Niet te veel aarde, het zaad moet kunnen kiemen.’ Ze keek Vera aan. ‘Een zaadje tegelijk, niet zoals daarnet.’

Vera glimlachte. ‘Ik hou ervan wanneer je me rond commandeert. Wat heb ik dat de afgelopen weken gemist.’

‘Het is duidelijk niet de eerste keer dat jullie dit doen’, zei Lothiriel na het eerste rijtje.

‘Als kind mochten we in de zaai- en oogsttijd de boeren helpen’, zei Eowyn. ‘Ik vond het heerlijk om samen met Eomer buiten bezig te zijn.’ Ze glimlachte. ‘Op het einde van zo’n dag zette hij me op zijn schouders voor een pronkparade.’ Lothiriel trok een vragende blik. ‘Een toertje rond de boerderij om iedereen te tonen hoe trots hij op me was’, verduidelijkte Eowyn. ‘Waarom hielp de koning van Rohan zelf bij het zaaien?’, zei Lothiriel.

‘Wie kon toen voorzien dat Eomer ooit koning zou worden?’, zei Eowyn terwijl ze terug aan het werk ging. ‘Koning Théoden was nog gezond en onze neef zou hem opvolgen.’ Na een tijdje draaide ze zich weer om. ‘Volgens Faramir bereidt het leger zich voor op hun terugkomst. Hij verwacht ze binnen enkele dagen hier.’

‘Dat zeg je nu pas’, zei Vera. ‘Ik heb gisteren nog een brief geschreven aan mijn broer. Als ik het had geweten had ik mijn papier voor een beter doel gebruikt.’

De twee andere vrouwen keken haar vragend aan. Vera haalde haar schouders op. ‘Elk doel is beter, hij schrijft toch nooit terug.’

‘Eomer negeert mijn berichten ook soms, of hij beperkt zijn antwoorden tot een of twee zinnen’, zei Eowyn met een zucht. ‘En hij schrijft altijd in de gebiedende wijze; doe dit, doe dat ...’

‘Duidelijk een familietrekje’, lachte Vera. ‘Heb jij je broers geschreven, Lothiriel?’

‘Ik schrijf altijd,’ zei Lothiriel, ‘al hangt de lengte van de brief af van de persoon aan wie ik schrijf. Ik hou van schrijven.’ Ze schoffelde netjes wat aarde in de regel. ‘En ik hou er ook van brieven te krijgen.’ Ze stopte en keek over de velden naar het oosten. ‘Maar nu verlang ik er vooral naar mijn broers in levende lijve te zien.’

Vera zag een schim van verdriet over Lothiriels gezicht trekken. ‘Heeft je familie veel verliezen geleden’, vroeg ze.

‘Mijn oom en mijn grootmoeder’, zei Lothiriel. ‘Ze kwamen om in de slag om Dol Amroth.’ Ze glimlachte triestig. ‘En jij?’

‘Alleen mijn echtgenoot,’ zei Vera, ‘bij de eerste slag aan de Isen, maanden geleden. Hij vocht naast Théodred, de zoon van de koning.’

‘Dames’, zei Eowyn, ‘als we hier de hele tijd staan te praten, geraakt het veld niet ingezaaid.’ De zon ging al onder toen ze met z’n drieën tevreden naar hun werk keken. ‘Netjes’, zei Eowyn met een tevreden blik.

‘Onze kleine bijdrage aan het bier van volgende winter’, zei Vera terwijl ze een arm rond haar twee vriendinnen sloeg.

‘Echt?’, zei Lothiriel. ‘Hebben we al dat werk verricht voor bier?’

‘Mogelijk’, zei Eowyn.

‘En niet onbelangrijk als we onze mannen tevreden willen houden’, zei Vera. Ze had tijdens het werken nagedacht over Lothiriels woorden en ze was tot het besef gekomen dat, na het verlies van haar echtgenoot, haar broer haar enige nog levende familielid was. Het werd tijd, vond ze, om die familieband weer aan te halen.

door Ella Smidts 2024

